

CHASE RIVER, B. C.

Tervehdys Selma-tädille ja kaikille Toverittaren pienille sekä suurille lukijoille. Nyt olen Chase Riverillä ja kun satuin lukemaan tätä hauskaa lehteä, niin pyörähti minun mieleeni, että pitäisi heti kirjoittaa kun kerran tuli ajottua.

Minä olen jo kolmentoista vuoden vanha ja lähdin pois Ladysmithistä viime kesänä. Minä olin kolmannessa luokassa ja pääsin neljenteen, jossa oikeastaan pitäisi olla kaksi vuotta. En voinut kulkea koulussa siellä ja aloin käydä koulua Stevestonissa ja pääsin neljenteen luokkaan vasta viime helmikuussa. Muut lapset olivat jo olleet siinä luokassa enemmän kuin puolitousta vuotta. Sitte minulle alkoi kilpailu toisten lasten kanssa. Olin kaikkein paras laskennossa, joka on tärkein aine. Minä olen jo siitä saanut kolme kertaa sata, joka on kaikkein tärkein aine ja olen jo kolme kertaa saanut sata, joka on korkein numero.

Minulle luvattiin monta palkintoa, jos pääsen ensimmäisenä luokaltani pois — yksi isältäni, toinen tältäni mieheltä ja kolmas isännältäni, jossa minä nykyään olen, kun oma isäni on American puolella, Red Lodgessa, Mont.

Niinpä kävikin, että pääsin pois ensimmäisenä ja sain semmoisen "Roll of Honor"-paperin. Jos isäni lupaa minun mennä korkeaan kouluun, johonka nyt pääsin, niin jatkan mielelläni.

Setäni Walter Hjorth kysyi, minkä palkinnon minä haluan, niin sanoin, että Toveritar on paras lahja ja sen sain lahjaksi Eikö Selma-tätkin luule sitä hyväksi lahjaksi? (Kyllä varmasti. — Selma-täti.)

Minä osasin lukea suomenkieltä, ennenkuin kävin koulua ja aloin koulunkäynnin vasta kahdeksan vuotiaana.

Tällä reissulla on ollut hyvä olla. Minun pitää palata takaisin Lulu Islandiin. Sitte minä otan sieltä uusia tilauksia Toverittarelle, vaikka ei siellä ole kuin pari suomalaista perhettä, jos Selma-täti sen suvaitsee ja jos Selma-täti myös suvaitsee minun kirjoittama elämästäni, jonka muistan jo kahden vuoden vanhasta saakka, ja kuinka minulla on jo ollut kolme äitiä, joista ei ole minulla yhtään jällellä ja olen nyt jäänyt yksin maailmalle.

Enköhän nyt jo lopeta ja kirjoita toiste. Hauskaa kesää Selma-tädille ja kaikille Toverittaren lukijoille. Ystäväydellä,

LILIA LAAKSONEN.

Olen siitä kovin iloinen, jos teet, mitä lupaat. — Selma-täti.

FITCHBURG, MASS.

Tervehdän taasen Toverittaren lukijoita, erittäinkin pieniä lukijoita, muutamalla rivillä.

Nyt ei meillä ole aini säännöllisesti ihanneliton kokouksia kuin talvisaikana. Mutta ei ihanneliton toimintaa ole lakkautettu kesän ajaksi. Meillä oli hauska kenttäjuhla Saiman farmilla kesäkuun 30 p. jossa saimme uida ja nauttia luonnosta ja pitää kaikkea hauskaa.

Olemmehan me lapset juuri päässeet vapaaksi koulusta, sillä tällä paikkakunnalla on pidetty koulua näin kauan, sillä se päättyi vasta kesäkuun 27 p.

Olen lukenut Toverittaresta, että muilla paikkakunnilla on koulu päättynyt jo toukokuussa.

Kirjoitan nyt useammin, kun kerran olemme vapaita koulusta ja toi-

von, että toisetkin paikkakuntain lapset kirjoittaisivat useammin Toverittareen. Sillä se on niin hauska lukea lasten osastoa. Minä oikein pidän lasten osastosta ja myöskin koko Toverittaresta ja erittäinkin Alitalon Antista ja kaikista muista kertomuksista.

Nyt lopetan ja toivon hauskaa kesää kaikille Toverittaren lukijoille, erittäinkin pienille.

Toveriuudella,

HILJA RINTANEN.

MONESSEN, PA.

Minun on monta kertaa pitänyt kirjoittaa, mutta en ole oikein kirjoittanut, on häirinnyt tämä lämmin ilma vähän minunkin hommia niin kuin muidenkin ihmisten. Mutta nyt sen piti tapahtua, kun se kesäkoulukin jo loppuu.

Vaikka en ole ollut koulussa, niin tiedän ainakin niin paljon, että voin siitä vähän kirjoittaa. Lapset kaikki kehulvat opettajaa, Selma Loukola, ja minäkin hänestä pidän, sillä hän on niin lapsiin mukaantuva.

Lapset ovat myös olleet tyydyttäviä, mutta joitakin on ollut niinkin pahoja, että on täytynyt laittaa koulusta pois. Nämä ovat niitä samoja, jotka olivat silloin Ihanneliton lttamien aikaan kadulla jänkkäintymässä. Lapsia oli koulussa noin 80 ja ne ovat jaettu viiteen luokkaan. Lapsia on tullut kouluun mullitakin paikkakunnilta, nimittäin Donorasta, Glassportista, Weirtonista ja Warrenista.

Sunnuntaina, t.k. 16 päivä oli ne kesäkoulun loppupäivät ja ohjelmaa oli runsaasti. Kaksi näytöskappaletta, runoja, lauluja, soittoa, kertomuksia, vuorokeskusteluja, puhe ja leikkiä. Ohjelma sujui melko hyvin, mutta kyllä meillä oli hommaa sitä varustaessa.

Kesäjuhlissa oli paljon ihmisiä otamassa juhliin osaa ja kaikki meni hyvin. Sunnuntaina ja maanantaina oltiin luonnon helmassa ja paraadisissa, joka oli maanantaina, oli paljon ihmisiä, ja se oli paljon suurempi kuin vanhoillisten paraatti. Ihanneliton lapsilla oli punainen merkki, johon oli kirjoitettu: M. S. S. O. I. (Monessenin S. S. Osaston Ihanneliitto). Paraadin lähtlessä osaston talolta oli K. Jauhainen yhden talon portailla kuvaa ottamassa, ja kun kierrettiin kaupungin kautta taas mäelle, niin oli hän taas yhden talon katolla, sitten kierrettiin synodaalisten keskuudessa kentälle ja seuraavana päivänä lopetettiin juhlat kokopäivän tanssilla.

Lauantaina heinäkuun 15 päivänä kuoli Mokseenilta pikkuinen poika. Hän oli noin viiden vuoden vanha. Sunnuntaina Toveritar Selma Loukola puhui vainajan ruumiin ääressä ja Ihanneliton lapset lauloivat ja Lydia Ellonen lausui muistorunon vanhemmilta, ja sitten vietin Edwin viimeiseen lepoon. Kepeät mullat olkoon hänen haudallaan.

Täältä on mennyt paljon ihmisiä muualle työnhakuun ja maanantaina, heinäkuun 17 päivä lähti Lundgrenin perhe Warren'in ja heidän tyttärestä Liisistä menetettiin hyvä toimihenkilö Ihannelitosta ja toivoisin, että hän toimisi siellä yhtä ahkerasti kuin täälläkin. Ehkä jo lopetan tähän. Toveriuudella,

ALINA SORJONEN.

LEIMASIMIA (Rubber Stamps)

kalkesta laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.

Juhannusyön rikoksia

(Jatkoa kuudennelta sivulta.)

konrikkoma mies, ei hetkeksikään jättänyt tyttöä meidän seuraan. Tytöllä oli kymmenen penniä kädessä jolla hän leikkeli niin kuin lapsi ainakin. Ehti sanoa sen, että isäntä sen antoi ja isäntä lähetti hänet tupaan, sen jälkeen oli tyttö vaitelias.

Enkä tiedä saiko hänen vaimonsa koskaan tietää kuinka kunnioitettava hänen puolisonsa on. Meidän olo siellä muuttui ikäväksi ja synkäksi. Vaikka niin ääretön kauneus luonnossa oli.

Parin päivän perästä seisoin sisareni kanssa lähteen reunalla. Ensin peseytyen siinä lauloimme: "Sua lähde kaunis katselen..." Se oli kun kuvastin, siitä näimme kasvomme, jotka ilmaisivat surumielisyyttä ja katkeruutta. Sitten lähdimme paluumatkalle, ajatellen, kuinka suuri luonnon häpäisijä on ihminen.

KÖYHÄN PIKKU SISKO

(Jatkoa 7:ltä sivulta)

nioitettavalta silloin kuin pukuun tarvitsi

Paikkakunnalla ei pantu erikoista huomiota siihen, mihin aikaan vieraat saapuivat juhlatilaisuuksiin. Anton saapui puoli yhdeksän aikaan ja hänestä nähti että uusia vieraita saapui siihen asti kun oli aika lähteä kotiin. Hän sai tietää, että tähän oli syynä se, että useat heistä olivat pidätetyt työpaikoissaan myöhempään.

Kun hän tuli sisään, soitti joku pianoa ja sävel, jonka hän kuuli hälinän yli — sillä kaikki paitsi soitajia puhuivat ja naurivat äänekkäästi — oli tuttu, jonka hän oli kuullut kymmeniä kertoja 'posetiivin' soitajilta y. m. kadulla. Soittaja oli nuori mies, jolla oli kova hattu toisella puolella päätä ja sikaari suussa. Näytti siltä kuin hän olisi kaikin mokomin koittanut särkeä neiti Hammersteinin pianoa.

Mitä syytä juuri hänellä mahtaa olla — mutta tässä Antonin havainnot keskeytyivät siksi että yhtäkkiä kaikki äänet vaikenivat.

Rachelin tullessa hänen luokseen ja ottaen häntä käsipuolesta kiinni, ikäänkuin järjestystä tehdäkseen, Anton vasta huomasi, että juuri hänen tulonsa oli syy mikä hiljaisuuden sai aikaan. Kun puhe ja nauru taukosi lakkasi pianon soitajakin äkkiä voimakkaasta toimestaan ja pyörähti ympäri tuolissa. Nähtyään

Antonin ja huomattuuan että tulee jotkut seremoonit toimitettavaksi, luistatti hän itsensä pois tuolilta ja kaasi sen, ikäänkuin vahingossa, sitten nosti hän sen ylös ilmaan totutetulla taitavuudella ja varovasti laski sen pianon eteen. Sitten asettui hän, kuten toisetkin olivat tehneet, seisomaan niin lähelle seinää kuin mahdollista.

Anton jäi renkaan keskelle jokaisen jännityksellä tarkastaessa häntä. Asiaan kuuluvalla juhlatilaisuudella alkoi esittely: "Mr Novotny, Miss Kelly; Miss O Connell; Miss Polkovitz; Mr Schultz; Mr Labronsky, Miss Szymanski; Mr Smith," j. n. e. ympäri huoneen. Jokaiselle Anton kumarsi soveliaalla arvokkuudella. Jotkut tytöistä tervehtivät kätellen.

Kun toimitus oli ohi, alkoi meluisa keskustelu uudelleen. Anton päästi helpotuksen huokauksen ja etsi itselleen yksinäistä nurkkaa, mistä voisi rauhassa tarkastaa seuruutta häiritsemättä. Mutta neiti Hammerstein, tuntien velvollisuutensa, ei antanut hänelle tilaisuutta vetäytyä yksinäiseen nurkkaan. Oli tusina sieviä tyttöjä, jotka halusivat puhutella nuorta miestä, jolla oli niin hieno käytös ja Rachel piti huolta, että he saivat tilaisuuden siihen. Kun ensi ujous oli voitettu, ei Rachelin apu ollut enää tarpeen. Tytöt pitivät huolen itsestään, ja — Antonista myöskin. Jotkut tytöt saivat uhkaavia silmäyksiä ja kuiskeita ihailijoiltaan, jotka eivät kärsineet kilpailijoita. Mutta onneksi Anton oli tietämätön kaikesta tästä.

Verona oli myös joukossa puettuna valkoiseen röjyyn ja hiukset sievästi laitettuna. Mutta Rachelin veli Ike oli niin ilmeisesti hurmaantunut häneen, että hän ei antanut toisille miehille yhtään tilaisuutta vaikka Verona silloin tällöin onnistui pajahtamaan Antonin luo puhelemaan jonkun sanan hänen kassaa. Eva Poniatovski tuhiasi enemmän huomaisuuttaan suureen karkeatukkaiseen Smithiin, jolla oli uutiskauppa torilla.

(Jatk.)

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikkakuntanne tilaajaluettelon, josta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava, sillä tilausten uudistus on yhtä tärkeä kuin uusien tilausten ottaminenkin.

Työväen oma lehti on parhain ase työläisluokan vapautustielussa.